

[Aksel Larsen.]

måske også manuducere os i dette specielle forhold og fortælle, om det vil være mere end fem år, inden statskassens finansielle situation er rettet op. Hvis det ikke varer mere end fem år, må det ærede medlem vel være tilhænger af, at vi sætter en begrænsning for denne omsætningsafgift, så den ikke automatisk forlænges, og så vi er sikre på, at der ikke skal en ekstra beslutning af folketinget til for at afskaffe den, men at den ved bestemmelser indføjet i det nuværende lovforslag bortfalder i løbet af en passende årrække. Hvis ikke det ærede medlem hr. Tholstrup kan gå ind for noget sådant, torpederer han jo sine egne argumenter om, at det er den øjeblikkelige nødsituation for den fattige statskasse, der har fået ham til at æde alle sine principper og hele sin valgagitation i sig.

Ja, som sagt, det er ikke for at tale principper og tale moral til retsforbundet eller noget andet regeringsparti, jeg siger dette, men det er for at få klarhed over, om vi skal tro det ærede medlem hr. Tholstrups udtalelser om, at det er den øjeblikkelige nødsituation for statskassen, der har fået ham til at gå med til disse kriseforanstaltninger, eller om han ønsker, at disse kriseforanstaltninger og indirekte skatter skal vedtages under former, så de virkelig bliver permanente.

Jeg kan tilføje, at vi har jo ingen garanti for, at denne regering holder i to, tre, fem eller ti år; men vi har heller ingen garanti for, at den ikke holder i to, tre, fem eller ti år. Alt er muligt. Hvis vi skulle løbe den risiko — og man må jo erkende, at teoretisk er risikoen til stede — at der inden for en overskuelig tid, sådan i løbet af et år eller to år eller tre år, bliver valg, og at der derefter kommer regeringsskifte, så måske de tre nuværende regeringspartier ikke er med i den nye regering, så får vi altså en regering af en noget anden sammensætning, en anden politisk partifarve og med en anden finansminister. Ja, mine sørgelige parlamentariske erfaringer gør, at jeg har ikke for stor tillid til finansministre. Hvad de har, det har de; de skatter, der er gældende, giver de nødig slip på. Selv om venstre og de konservative nu har stillet forslag om en aftrapningsordning, er jeg ikke bombesikker på, at, hvis vi om et par

år skulle få en regering dannet af venstre og konservative — det Gud forbyde! — denne regerings finansminister så med det samme vil møde frem med et forslag om, at nu skal vi have denne høje omsætningsafgift aftrappet og afskaffet i løbet af få år. Jeg frygter for, at en finansminister i en borgerlig regering vil sige: nå, det var dog dejligt, at min forgænger har gennemført denne utiltalende og upopulære foranstaltning, for vi får da penge ind.

Også af den grund ville jeg gerne i det nuværende folketing, under den nuværende regering, have vedtaget aftrapningsordningen, og jeg kan kun være taknemlig for, at de to såkaldte oppositionspartier har stillet forslag om en sådan aftrapningsordning.

Ja, så meget har jeg at sige om betænkningen og de deri stillede væsentlige ændringsforslag. Men jeg må tilføje, hvad der til dels er en gentagelse af, hvad jeg tidligere har sagt, at jeg tror, det er en urimelig og en upraktisk måde at ordne hele denne sag på. Den væsentlige begrundelse for den buket af kriselovsforslag, vi dels har behandlet, dels fortsat behandler, er jo den, at Danmarks økonomiske situation er vanskelig, og at det kniber med valutaen. I det omfang dette er rigtigt — og i et vist omfang er det rigtigt, ikke i det fulde omfang — vil det være rimeligt, at vi træffer forsvarsforanstaltninger for vor økonomi og for vor valuta, og det kan jo bl. a. gøres ved, at man begrænser importen af de varer, der ikke er ubetinget nødvendige herhjemme. Det er højst sandsynligt, at vi i det kommende par år ikke har råd til at ofre så megen valuta som hidtil på at importere personbiler, og det må tilføjes, at det vist er åbenlyst for enhver, at medmindre der sker en meget hurtig udbygning af veje og gader i dette land, bliver der heller ikke plads til en væsentlig forøgelse af personbilernes antal. Det rimelige vil være ikke at foretage en forhøjelse af omsætningsskatten på personbiler, men at begrænse importen, således at der i alt væsentligt ikke importeres flere personbiler end nødvendigt for at klare den samfundsmæssigt rimelige kørsel herhjemme.

Vi er derfor talsmænd for en importbegrænsning, og vi er talsmænd for det ikke blot på dette område, for vi tvivler ikke om, at der også er andre områder, hvor det kunne